Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 24. Warszawa, dnia 20 sierpnia 1938 r. **Rok XXI.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 50 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr. 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr. 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń: cała strona 50 zł., 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Redakcja zastrzega sobie prawo odmowy umieszczenia ogłoszenia w całości lub jego części bez podania motywów.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

III. PISMA OKÓLNE.

Poz. 143 — Decyzja z dnia 26 lipca 1938 roku w sprawie odmowy udzielenia pozwolenia Polskiemu Narodowemu Kościołowi na ustanowienie i używanie stroju (AP. 3-60) . . . . . Str. 386

144 — Pismo z dnia 11 sierpnia 1938 roku w sprawie wyjazdów do Jugosławii (AP. 131/431) . „ 386

145 — Pismo z dnia 13 sierpnia 1938 roku w sprawie odroczeń służby wojskowej dla poborowych z cenzusem kat. „A" (Wojsk. B. 8/5/1). . . . . „ 386

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr Nr 56 — 58.

Ustawa z dnia 30 lipca 1938 roku o przejęciu Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych . . . . „ 387

Ustawa z dnia 5 sierpnia 1938 roku o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych . . . . „ 387

Ustawa z dnia 30 lipca 1938 roku o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wykonywaniu praktyki lekarskiej . . . . „ 389

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1938 roku w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 lutego 1938 roku o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania . . „ 389

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 24 czerwca 1938 roku o określaniu cen aptecznych . „ 391

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 178 — 185.

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

143.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) odmawiam Polskiemu Narodowemu Kościołowi w Polsce (Kraków, ul. Czarna L. 2) pozwolenia na ustanowienie i używanie stroju według załączonego wzoru*).

Decyzja niniejsza, jako pozostawiona całkowicie swobodnej ocenie władzy, nie wymaga uzasadnienia zgodnie z art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341).

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

(Warszawa, dnia 26 lipca 1938 r. Nr AP. 3/60).

ZA MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

144.

PISMO OKÓLNE

z dnia 11 sierpnia 1938 r.

w sprawie wyjazdów do Jugosławii

(Nr AP. 131/431)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Nawiązując do okólnika Nr 30 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 102 z r.1937) — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, iż na mocy art. 14 ust. 1 p. 1 ustawy o paszportach, zniża *opłaty za paszporty na wyjazd do Jugosławii z ważnością do dwóch miesięcy do kwoty 40 zł.* Warunkiem uzyskania paszportu — za opłatą zniżoną do 40 zł i bez konieczności udowadniania nieodzownej potrzeby wyjazdu, — jest wykazanie się zaświadczeniem upoważnionych instytucyj bankowych, stwierdzającym wpłatę odpowiedniej kwoty na kupno czeków turystycznych (lub też akredytyw — analogicznie do wyjazdów do Bułgarii, Włoch, Francji i t. d.).

Ministerstwo prosi o wydanie stosownych zarządzeń.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

*) Nie przedrukowano.

145.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 sierpnia 1938 r.

w sprawie odroczeń służby wojskowej dla poborowych z cenzusem kat. „A".

(Nr Wojsk. B. 8/5/1)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, że Ministerstwo Spraw Wojskowych poleciło wojskowym władzom poborowym (K. R. U.) wydać w dniu 30 września b. r. wszystkim poborowym z cenzusem kat „A" przyjętym na pierwszy rok studiów w wyższych uczelniach, którzy nie odbyli służby pracy bez własnej winy i nie zostali wcieleni do szeregów, jak również tym, którzy służbę pracy odbyli, a do szeregów nie zostali wcieleni, zaświadczenie wojskowe według następującego wzoru:

....
Nazwa K. R. U.

Zaświadczenie wojskowe.

Poborowy z cenzusem ....
(nazwisko i imię)
syn .... urodzony ....
(imiona rodziców)
L. karty ewid. .... zamieszkały, ...
(powiat)

1) nie odbył służby pracy na zasadzie art. 79 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym bez własnej winy lub odbył służbę pracy na zasadzie art. 79 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym,

2) nie został wcielony do szeregów.

Zaświadczenie powyższe służy jako załącznik do podania o odroczenie służby wojskowej na zasadzie art. 67 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, które należy wnieść do powiatowej władzy administracji ogólnej w przeciągu 6 tygodni od daty wystawienia.

Pieczęć.., dnia 30.IX.1938 r.

....
Podpis Kom. Rej. Uzup.

Na podstawie wymienionego tu zaświadczenia władze administracji ogólnej mogą udzielać studentom pierwszego roku odroczeń służby wojskowej na zasadzie art. 67 ustawy w przeciągu 6 ciu tygodni od dnia 30 września b. r.

Interesowanych należy odpowiednio pouczyć.

Zarządzenie niniejsze ma łączność z pismem okólnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lipca b. r. Nr Wojsk. B. 8/3/3 w sprawie odroczeń służby wojskowej studentom.

Za DYRETORA BIURA WOJSKOWEGO
(—) Lubodziecki
KIEROWNIK REFERATU

Otrzymują do wiadomości:
Ministerstwo Spraw Wojskowych — Dep. Uzupełnień,
Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,
Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 6 sierpnia Nr 56 Rok 1938

Poz. 445. Ustawa z dnia 30 lipca 1938 r. o zmianie ustawy o finansowaniu niektórych inwestycyj z funduszów państwowych w okresie do 31 marca 1939 r.

Poz. 446. Ustawa z dnia 30 lipca 1938 r. o przejęciu Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 1. Używane w dalszych przepisach ustawy niniejszej:

1) określenie „ordynacja" oznacza ordynację ubezpieczeniową Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy, str. 509) w brzmieniu, obowiązującym na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego,

2) określenie „Ubezpieczalnia Krajowa" oznacza Ubezpieczalnię Krajową w Poznaniu,

3) określenie „Zakład" oznacza Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Fundusz Ubezpieczenia Emerytalnego Robotników),

4) określenie „ustawa" oznacza ustawę z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym w brzmieniu obowiązującym.

Art. 2. (1) Ubezpieczalnia Krajowa ulega likwidacji z dniem 31 grudnia 1938 r.

(2) Z dniem 1 stycznia 1939 r. Zakład przejmuje prawa i obowiązki Ubezpieczalni Krajowej i wykonywa nadal ubezpieczenie, określone w ordynacji przy zastosowaniu, jeżeli ustawa niniejsza nie stanowi inaczej, przepisów dotychczas obowiązujących.

(3) Przeniesienie na Zakład praw i obowiązków Ubezpieczalni Krajowej następuje z samego prawa i jest wolne od wszelkich opłat i podatków. Przepisanie praw hipotecznych następuje na jednostronny wniosek Zakładu.

(4) Działalność Zakładu, określona w ust. (2), wyodrębniona będzie rachunkowo i gospodarczo od jego działalności, przewidzianej w ustawie.

Art. 3. Wysokość składek tygodniowych, przewidzianych w § 1392 ordynacji, ustala się w sposób następujący:

składka w I klasie zarobkowej wynosi 40 gr,

składka w II klasie zarobkowej wynosi 60 gr,

składka w III klasie zarobkowej wynosi 80 gr,

składka w IV klasie zarobkowej wynosi 100 gr,

składka w V klasie zarobkowej wynosi 120 gr.

Art. 4. Skarb Państwa bierze udział w pokrywaniu obciążenia, wynikającego dla Zakładu z przepisu art. 2 — w formie wpłacenia Zakładowi corocznie kwoty nie mniejszej niż 1.000.000 złotych w ratach półrocznych, płatnych 15 kwietnia i 15 października. Pierwsza rata płatna jest 15 kwietnia 1939 r.

Art. 5. Obciążenie Zakładu, wynikające z przepisów art. 2, a nie znajdujące pokrycia we wpłatach Skarbu Państwa (art. 4), jednakże w kwocie nie wyższej od 2.500.000 zł rocznie — pokrywane będzie, począwszy od 1 stycznia 1939 r. na zasadach, określonych dla zaległych składek, zgodnie z art. 220 ust. (5) ustawy. Wysokość wynikających stąd opłat dla pracodawców i pracowników, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia, określonego w art. 1 pkt 2) lit. b) ustawy oraz terminy i sposób pobierania tych opłat ustali Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzeń.

Art. 6. Równocześnie z opracowaniem bilansów ubezpieczeniowo-technicznych ubezpieczenia emerytalnego robotników, określonego w ustawie i na te same terminy Zakład będzie opracowywał bilanse ubezpieczeniowo-techniczne ubezpieczenia, wykonywanego na podstawie ustawy niniejszej.

Art. 7. Ograniczenia własności, związane stale z danym gospodarstwem rolnym, nie wyłączając ograniczeń, przewidzianych w statutach ordynacyj rodzinnych, nie stanowią przeszkody do egzekucji zaległych składek, określonych przez ordynację.

Art. 8. Wartość naturaliów, wchodzących w skład zarobków ubezpieczonych, ustalają corocznie wojewódzkie władze administracji ogólnej po wysłuchaniu opinii Zakładu oraz właściwych organizacyj zawodowych pracowników i pracodawców.

Art. 9. W okresie do dnia 1 stycznia 1939 r. Zakład obowiązany jest udzielać Ubezpieczalni Krajowej pożyczek w wysokości, niezbędnej dla realizowania przez Ubezpieczalnię jej bieżących zadań ustawowych.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Opieki Społecznej, przy czym co do art. 4 w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a co do art. 8 — z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 447. Ustawa z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

Art. 1. (1) Na cele gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych na rynku wewnętrznym ustanawia się opłatę od mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy

pszennej i jęczmiennej; opłacie podlegają mąka i kasza, zarówno wytworzone w kraju, jak i sprowadzane z zagranicy lub obszaru W. M. Gdańska.

(2) Wpływy, uzyskiwane z powyższej opłaty, służą — niezależnie od innych środków polityki gospodarczej, a zwłaszcza ustalanych dotacyj budżetowych — do ułatwienia zbytu artykułów rolniczych i wpływania tą drogą na kształtowanie cen artykułów rolniczych, przede wszystkim, roślinnych, a w dalszej kolejności zwierzęcych, na poziomie zapewniającym opłacalność produkcji rolniczej.

Art. 2. (1) Opłacie nie podlegają mąka i kasza, przeznaczone do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego.

(2) Zwolnione od opłaty będą mąka i kasza, przeznaczone do wywozu zagranicę oraz na obszar W. M. Gdańska.

(3) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu określi sposób kontroli nad obrotem mąką i kaszą, przewidzianym w ust. (1) oraz warunki zwalniania mąki i kaszy, przeznaczonych do wywozu.

Art. 3. (1) Do uiszczenia opłaty obowiązane są osoby fizyczne i prawne, spółki jawne, komandytowe oraz spadki wakujące, które prowadzą przedsiębiorstwa (zakłady) przemiału zboża.

(2) Obowiązek uiszczenia opłaty ciąży na posiadaczu mąki lub kaszy, jeżeli zmienia on przeznaczenie produktu, od którego w myśl art. 2 nie uiszczono opłaty.

(3) Obowiązek uiszczenia opłaty przy przywozie mąki i kaszy z zagranicy ciąży na odbiorcy przy odprawie celnej.

(4) Obowiązek uiszczenia opłaty przy przywozie mąki i kaszy z obszaru W. M. Gdańska ciąży na osobie, dla której przeznaczona jest przesyłka.

Art. 4. (1) Opłata nie może przewyższać 3 zł od 100 kg mąki lub kaszy.

(2) Wysokość opłaty ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Minister Skarbu zarządzi pobór opłaty, jeżeli przeciętna cena żyta za okres kolejnych 20 dni notowań na giełdzie warszawskiej oraz przeciętna cena, wynikająca z notowań w ciągu ostatnich 3 dni tego okresu, wyniesie mniej aniżeli 20 zł za 100 kg.

(4) Minister Skarbu zawiesi pobór opłaty, jeżeli przeciętna cena żyta za okres kolejnych 30 dni notowań na giełdzie warszawskiej oraz przeciętna cena, wynikająca z notowań w ciągu ostatnich 3 dni tego okresu, przewyższać będzie 20 zł za 100 kg.

Art. 5. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, określi, w jakim stadium obrotu powstaje obowiązek uiszczenia opłaty oraz ustali tryb postępowania sposób wymiaru, poboru i przymusowego ściągania opłaty, sposób wykonywania kontroli, organa powołane do jej wykonywania oraz obowiązki osób kontrolowanych, sposób zabezpieczenia opłaty i warunki jej umarzania, a także ureguluje sprawę odpowiedzialności rzeczowej za opłatę, jak również przypadki, w których następuje zwrot opłaty.

Art. 6. Należności z tytułu opłaty, po potrąceniu kosztów poboru, będą przekazywane na specjalny rachunek w instytucji kredytowej, oznaczonej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 7. (1) Skarb Państwa uzupełnia w terminach miesięcznych rachunek, wymieniony w art. 6, dotacjami w wysokości połowy kwot, które wpłynęły z tytułu opłaty.

(2) Minister Skarbu ma prawo do wydawania zaliczek na rachunek tych dotacyj.

(3) Na rachunek powyższych dotacyj będą zaliczane kwoty zwrotów ceł, dokonywanych w danym roku gospodarczym przy wywozie zbóż i artykułów przemiału.

Art. 8. (1) Środkami, nagromadzonymi na rachunku, wymienionym w art. 6, rozporządza na cele, wskazane w art. 1, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii komisji, w skład której wchodzą: w połowie delegaci Związku Izb i Organizacyj Rolniczych, w połowie zaś — delegaci Związku Izb Przemysłowo-Handlowych i Związku Izb Rzemieślniczych oraz przedstawiciele spożywców, spółdzielczości i pracowniczych związków zawodowych. W skład komisji wchodzi ponadto przewodniczący, powołany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu spoza grona funkcjonariuszów państwowych.

(2) W posiedzeniach komisji mogą brać udział i zabierać głos w obradach przedstawiciele zainteresowanych ministrów.

(3) Szczegółowe przepisy o organizacji komisji oraz jej regulamin wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Sprawozdanie z zużycia kwot, wpływających na rachunek, przewidziany w art. 6, dołącza się do zamknięć rachunków Państwa.

Art. 10. Kto uszczupla opłatę, należną od mąki lub kaszy — podlega karze grzywny w wysokości do 20-krotnej uszczuplonej opłaty. Mąka i kasza podlegają przepadkowi.

Art. 11. Kto umyślnie zbywa, nabywa, przechowuje lub przewozi mąkę albo kaszę, stanowiące przedmiot przestępstwa, określonego w art. 10, albo pomaga do jej zbycia lub ukrycia — podlega karze grzywny w wysokości do 10-krotnej opłaty. Mąka i kasza podlegają przepadkowi.

Art. 12. Kto wykracza przeciwko nakazom lub zakazom, zawartym w rozporządzeniach, wydanych na podstawie ustawy niniejszej — podlega karze grzywny do 3.000 zł.

Art. 13. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, określone w art. 10 i 11, należy do właściwości sądów grodzkich, w sprawach zaś o przestępstwa, określone w art. 12 — do władz administracji ogólnej.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 15. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 30 dni po ogłoszeniu.

Poz. 448. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 lipca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 30 lipca 1932 r. o emisji 7% obligacji melioracyjnych Państwowego Banku Rolnego oraz o długoterminowych pożyczkach amortyzacyjnych w tych obligacjach udzielonych.

---

z 10 sierpnia Nr 57 Rok 1938

Poz. 449. Ustawa z dnia 30 lipca 1938 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 3 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Prawo stałego wykonywania praktyki lekarskiej służy osobom, które:

a) są obywatelami Państwa Polskiego,

b) posiadają dyplom lekarski, wydany lub uznany przez jeden z wydziałów lekarskich uniwersytetów w Państwie Polskim,

c) odbyły jednoroczną praktykę szpitalną po uzyskaniu dyplomu lekarskiego,

d) przez dwa lata zamieszkiwały i wykonywały praktykę lekarską w gminach wiejskich lub w miastach, liczących poniżej 5.000 mieszkańców, których spis ustali Minister Opieki Społecznej, albo pozostawały przez 5 lat w czynnej służbie wojskowej, w charakterze lekarzy wojskowych, albo co najmniej przez 5 lat zajmowały stanowiska i oddawały się studiom teoretycznym lub praktycznym na jednej z klinik bądź zakładów uniwersyteckich, w Państwowym Zakładzie Higieny, bądź w szpitalach, wyznaczonych przez Ministra Opieki Społecznej,

e) są zapisane na listę członków izby lekarskiej.

(2) Przepisy lit. d) ust. (1) nie mają zastosowania do lekarzy zapisanych na listę członków izby lekarskiej przed dniem 1 kwietnia 1939 r.“,

2) po art. 3 dodaje się nowy art. 3a w brzmieniu:

„Prawo czasowego wykonywania praktyki lekarskiej służy osobom, które posiadają warunki, określone w art. 3 ust. (1) lit. a), b), c) oraz e). Prawo to jednak gaśnie po upływie lat 5 od dnia otrzymania zaświadczenia o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej, określonego w art. 6 ust. (1), a co do lekarzy, którzy wstąpili do czynnej służby wojskowej — od dnia nominacji oficerskiej.“,

3) w art. 5 dodaje się nowy ust. (4) w brzmieniu:

„(4) Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej określi szczegółowe warunki, pod jakimi będzie zaliczony wymieniony w art. 3 ust. (1) lit. d) czas wykonywania praktyki lekarskiej, w gminach wiejskich lub w miastach, liczących poniżej 5.000 mieszkańców, których spis ustali Minister Opieki Społecznej.“,

4) w art. 6 w ust. (4) wyrazy: „Stałe wykonywanie praktyki lekarskiej“ zastępuje się wyrazami: „Wykonywanie praktyki lekarskiej w miejscu stałym“.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw R. P. jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 450. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania.

Na podstawie art. 7 i 11 ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 79) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 18 lutego 1938 r. o przedsiębiorstwach, wymagających szczególnego zaufania (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 79).

(2) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o władzy bez bliższego określenia — rozumieć należy władzę udzielającą pozwolenia (art. 3).

§ 2. (1) Pozwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa, wymagającego szczególnego zaufania, może być wydane dopiero po złożeniu kaucji zabezpieczającej możliwe roszczenia klientów i osób trzecich do przedsiębiorcy z tytułu prowadzenia przedsiębiorstwa.

(2) Wysokość kaucji wynosi:

a) dla przedsiębiorstw świadczenia usług w sprawach paszportowych i wizowych (art. 1 ust. (1) pkt 3)) — 30.000 zł;

b) dla przedsiębiorstw ochrony mienia detektywów prywatnych, pośrednictwa w zawieraniu małżeństw i pośrednictwa w zakresie urządzania przedsięwzięć rozrywkowych (art. 1 ust. (1) pkt 1), 2), 4) i 5)) — 5.000 zł.

(3) Władza może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zniżyć kaucję dla przedsiębiorstw, wymienionych w pkt b) ustępu poprzedzającego, nie niżej jednak jak do 2.000 zł.

(4) Złożenie kaucji nie zwalnia przedsiębiorcy od dalszej osobistej odpowiedzialności.

§ 3. (1) Kaucję składa się w gotówce lub w papierach wartościowych, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne). Papiery wartościowe przyjmowane będą według ostatniego przed złożeniem kursu giełdowego.

(2) Kaucję wpłaca się na rachunek kasy urzędu skarbowego, właściwego dla siedziby przedsiębiorstwa do dyspozycji władzy. W miejscowościach, w których znajduje się kilka urzędów skarbowych, kaucję należy wpłacać na rachunek kasy I urzędu skarbowego.

§ 4. (1) Zaspokojenie roszczenia z kaucji następuje na podstawie sądowego tytułu wykonawczego.

(2) W razie zmniejszenia się wartości kaucji co najmniej o 33% przedsiębiorca powinien uzupełnić kaucję do pierwotnej wysokości w terminie wskazanym przez władzę.

(3) Kaucję zwraca się w 6 miesięcy po likwidacji przedsiębiorstwa, o ile w tym terminie nikt nie powiadomi władzy, że przeciwko przedsiębiorcy wytoczono powództwo o wynagrodzenie szkody, wynikłej z prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 5. (1) Pozwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa, wymagającego szczególnego zaufania, mogą być wydawane na czas określony lub do odwołania.

(2) W pozwoleniu określone być powinny: obszar działania przedsiębiorstwa, rodzaj i zakres jego czynności oraz wysokość i miejsce złożenia kaucji jako też obowiązek zawiadomienia właściwego urzędu skarbowego o powstaniu i likwidacji przedsiębiorstwa.

(3) Władza może w pozwoleniu:

a) ograniczyć i uregulować zakres działania i sposób czynności przedsiębiorstwa;

b) uzależnić ogłaszanie i reklamowanie przedsiębiorstwa i jego czynności od uprzedniej zgody władzy;

c) ustalić sposób kontroli czynności przedsiębiorstwa.

(4) W stosunku do przedsiębiorstw ochrony mienia (art. 1 ust. (1) pkt 1)) władza może w pozwoleniu:

a) uzależniać przyjmowanie pracowników do przedsiębiorstwa od jej uprzedniej zgody oraz zobowiązać przedsiębiorcę do zwalniania pracowników przez nią wskazanych;

b) nakładać obowiązek umundurowania lub zaopatrzenia w odpowiednie odznaki pracowników przedsiębiorstwa;

c) przewidywać obowiązek przedsiębiorstwa ubezpieczania klientów od odpowiedzialności cywilnej w odpowiedniej instytucji ubezpieczeniowej.

§ 6. (1) Przedsiębiorstwo, wymagające szczególnego zaufania powinno być prowadzone osobiście przez przedsiębiorcę.

(2) Jeżeli przedsiębiorcą jest osoba prawna, powinna ona ustanowić odpowiedzialnego kierownika przedsiębiorstwa. Kierownikiem może być tylko osoba odpowiadająca warunkom, przewidzianym w art. 4, na którą władza wyraziła zgodę.

(3) Przepis ust. (2) ma odpowiednie zastosowanie w przypadku otwarcia filii przedsiębiorstwa.

§ 7. (1) W przypadku, gdy przesiębiorca nie może czasowo prowadzić osobiście przedsiębiorstwa z powodu choroby, wyjazdu itp., powinien ustanowić na ten czas odpowiedniego zastępcę. Ustanowienie zastępcy wymaga zgody władzy.

(2) Przepis ust. (1) ma odpowiednie zastosowanie i do kierowników przedsiębiorstw należących do osób prawnych (§ 6 ust. (2)) oraz do kierowników filii.

§ 8. (1) Przedsiębiorstwo, wymagające szczególnego zaufania, powinno prowadzić szczegółową ewidencję wszystkich załatwianych spraw oraz prawidłową księgowość.

(2) W szczególności poza wspomnianą ewidencją i księgowością, należy prowadzić dziennik korespondencji wchodzącej i wychodzącej, ewidencję adresów osób, których sprawy załatwiono, jako też przechowywać w należytym porządku wchodzącą korespondencję i kopie wychodzącej korespondencji.

(3) Każda korespondencja wchodząca i wychodząca powinna być opatrzona numerem bieżącym.

(4) W przedsiębiorstwach, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) każdy z pracowników używany do pracy w terenie, ma prowadzić w stanie aktualności notatnik służbowy, w którym zapisywać powinien wszelkie uskutecznione w każdym dniu czynności służbowe.

§ 9. Napisy na blankietach, formularzach, szyldach itp. oraz ogłoszenia i reklamy przedsiębiorstw, wymagających szczególnego zaufania, mogą podawać jedynie imię i nazwisko (firmę) przedsiębiorcy, adres (telefon i konto czekowe), rodzaj przedsiębiorstwa oraz wyliczenie czynności, wchodzących w zakres działania przedsiębiorstwa.

§ 10. Przedsiębiorca i pracownicy przedsiębiorstwa, wymagającego szczególnego zaufania, powinni zachować wobec osób trzecich w tajemnicy wszystkie sprawy, o których powzięli

wiadomości w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa.

§ 11. W razie zamierzonej likwidacji przedsiębiorstwo powinno zawiadomić o tym władzę oraz ogłosić we właściwym Dzienniku Wojewódzkim i w jednym z pism lokalnych, podając termin likwidacji.

§ 12. (1) Władza ma prawo nadzorować i kontrolować przedsiębiorstwo wymagające szczególnego zaufania. Uprawnienie to władza może wykonywać bezpośrednio lub za pośrednictwem starosty (dyrektora policji, Komisarza Rządu w Gdyni) właściwego ze względu na miejsce siedziby przedsiębiorstwa.

(2) Przedsiębiorstwo na żądanie władzy powinno przedstawiać władzy lub osobie przez nią upoważnionej rejestry, księgi, korespondencję, dokumenty i inne akty oraz udzielać wyjaśnień i sprawozdań we wszelkich sprawach, wchodzących w zakres czynności przedsiębiorstwa.

(3) Władza może delegować swego przedstawiciela do lokalu przedsiębiorstwa celem kontroli całokształtu przedsiębiorstwa oraz rejestrów, ksiąg, korespondencji, dokumentów i innych aktów oraz celem asystowania przy czynnościach przedsiębiorstwa.

(4) W stosunku do filii przedsiębiorstw uprawnienia przytoczone w niniejszym paragrafie przysługują wojewodom (Komisariatowi Rządu na m. st. Warszawę), właściwym ze względu na miejsce siedziby filii.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu następnym po ogłoszeniu.

Poz. 451. Oświadczenie rządowe z dnia 1 sierpnia 1938 r. o ratyfikacji i wejściu w życie porozumienia z dnia 14 października 1937 r. między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych.

Poz. 452. Oświadczenie rządowe z dnia 2 sierpnia 1938 r. o ratyfikacji i wymianie dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Norwegią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 18 czerwca 1937 r., w sprawie clenia serów pochodzenia norweskiego.

Poz. 453. Oświadczenie rządowe z dnia 6 sierpnia 1938 r. o ratyfikacji i wymianie dokumentów ratyfikacyjnych IV protokołu dodatkowego z dnia 30 czerwca 1937 r. do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier, z dnia 26 marca 1925 r.

---

z 11 sierpnia Nr 58 Rok 1938

Poz. 454. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 24 czerwca 1938 r. o określaniu cen aptecznych.

Na podstawie art. 2 pkt 13) i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 63, poz. 371), § 88 ustawy dla farmaceutów i aptek (Dz. praw z 1844 r. tom 35), art. 380 ustawy lekarskiej (ros. zbiór praw z 1905 r. t. XIII), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. u. p. austr. z 1907 r. Nr 5), § 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Apteki, uprawnione do sprzedaży środków leczniczych, powinny pobierać za te środki, za naczynia i opakowania oraz za pracę przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw ceny określone w załączonej do rozporządzenia niniejszego taksie aptekarskiej (załącznik Nr 1) *).

(2) Przez termin „apteka", używany w dalszych przepisach niniejszego rozporządzenia, rozumie się aptekę uprawnioną do sprzedaży środków leczniczych, a przez termin „taksa" — taksę aptekarską (załącznik Nr 1).

(3) Za środki nie objęte taksą apteki te powinny pobierać ceny obliczone na podstawie norm, podanych w rozporządzeniu niniejszym.

(4) Apteki mogą za nie pobierać ceny niższe od określonych w taksie lub obliczonych na podstawie norm, podanych w rozporządzeniu niniejszym, jednak nie może to być przedmiotem reklamy dla apteki. Cena ta, pobrana przez aptekę, powinna być uwidoczniona na sygnaturze obok ceny normalnej.

§ 2. (1) Cenę lekarstwa ustala się według norm obowiązujących w chwili wydania lekarstwa.

(2) Cenę lekarstwa oblicza się przez dodanie cen: za materiał, za naczynie i opakowanie oraz za pracę przy sporządzeniu i wydaniu lekarstwa.

(3) Apteki mogą pobierać ustalone ceny tylko za takie naczynia i opakowania, w jakich lekarstwa powinny być i były wydane.

(4) Za kroplomierze (zwykłe i oczne) może być pobierana opłata tylko w przypadkach, gdy kroplomierze te wyraźnie są przepisane przez lekarza lub gdy są żądane przez kupującego lekarstwo.

§ 3. Najniższa cena każdej jednostki ciężaru, ustalonej zgodnie z przepisami § 4 ust. (1) i § 10, wynosi 5 groszy, o ile w taksie nie jest określona cena niższa.

§ 4. (1) Taksa uwzględnia następujące jednostki ciężaru w gramach: 0,01, 0,1, 1,0, 10,0, 100,0, 200,0. Jeżeli w taksie oznaczona jest cena tylko dla niższej jednostki, to dla uzyskania ceny wyższej jednostki cenę grama, dekagrama lub hektograma należy pomnożyć przez 8, cenę centygrama i decygrama przez 10; dla uzyskania ceny niższej jednostki cenę hektograma względnie dekagrama należy podzielić przez 8, cenę grama względnie decygrama — przez 10; ułamki grosza zaokrągla się do 1 grosza.

(2) Dla ustalenia ceny decygrama wydawanego ponad 1 gram, należy cenę grama podzielić przez 10; dla ustalenia ceny grama wydawanego ponad 10 gramów należy cenę dekagrama

---

*) **Załączników nie przedrukowano.**

podzielić przez 10; dla ustalenia ceny dekagrama wydawanego ponad 100 gramów należy cenę hektograma podzielić przez 10, dla ustalenia ceny grama wydawanego ponad 100 gramów należy cenę hektograma podzielić przez 100.

(3) Cenę ilości od 200 do 500 gramów oblicza się w stosunku do ceny za 100 gramów z odliczeniem od otrzymanego iloczynu 10%; cenę ilości ponad 500 gramów oblicza się w stosunku do ceny za 1 kg.

§ 5. Cena pobierana za kilka jednakowych jednostek ciężaru nie może przewyższać ceny, oznaczonej dla wyższej jednostki ciężaru.

§ 6. Środki lecznicze przepisane w kroplach powinny być obliczane według tablicy XI Farmakopei Polskiej, zatwierdzonej przez Ministra Opieki Społecznej (wydanie II z 1937 r.).

§ 7. Sproszkowanie materiału, który daje się łatwo proszkować w moździerzu porcelanowym, nie podlega opłacie ustanowionej w pkt 11 części III taksy.

§ 8. Jeżeli lekarz nie poda w recepcie ilości wagowej środka obojętnego albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w formie zapisanej potrzebne jest dodanie środka obojętnego, w recepcie nie wymienionego, wówczas należność powinna być obliczona za rzeczywiście zużytą ilość tego środka; nazwa środka i jego ilość powinna być przez aptekę uwidoczniona na recepcie.

§ 9. (1) Cena sprzedażna specyfiku farmaceutycznego nie może przekraczać ceny obliczonej według taksy, przy czym pracę należy obliczać według pozycyj za masową produkcję.

(2) Za specyfik farmaceutyczny nie może być pobierana cena wyższa od oznaczonej na etykiecie, przy czym zysk aptekarza nie może przekraczać 33 i $^1/_3$% ceny sprzedażnej, gdy cena ta nie przekracza 9 złotych, a 25% — gdy cena sprzedażna wynosi więcej niż 9 złotych.

§ 10. (1) Dla środków leczniczych nie objętych taksą ceny sprzedażne należy ustalać w sposób następujący: najpierw ustala się cenę sprzedażną kilograma przez doliczenie do ceny zakupu 50% tej ceny; dla ustalenia ceny jednostki niższej do 1 grama cenę każdej poprzedzającej jednostki wyższej dzieli się przez 8, a dla ustalenia ceny jednostki niższej od 1 grama każdą poprzedzającą jednostkę wyższą dzieli się przez 10; ułamki grosza zaokrągla się do 1 grosza. Za ceny zakupu uważa się jedynie ceny podane w fakturach hurtowych składów materiałów aptecznych lub wytwórców.

(2) Zamieszczone w taksie ceny za preparaty galenowe nie objęte Farmakopeą Polską II, a wymienione w załączniku Nr 5 *) do niniejszego rozporządzenia, zostały ustalone z uwzględnieniem przepisów podanych na te preparaty w wymienionym załączniku.

§ 11. (1) Cena sprzedażna wód mineralnych i innych artykułów nie wymagających ważenia, zmiany opakowania oraz środków opatrunkowych powinna być ustalana w ten sposób, aby zysk apteki nie przekraczał 25% ceny sprzedażnej.

(2) Do ceny zakupu surowic i szczepionek epidemicznych, wymienionych w załączniku Nr 2 *) do niniejszego rozporządzenia, apteka dolicza 25% tej ceny.

(3) Na pokrycie kosztów przewozu środków wymienionych w ust. (2) do ceny zakupu apteka może doliczać 10% tej ceny.

§ 12. (1) Za środki lecznicze, znajdujące się w obrocie pod nazwami dowolnie im przez wytwórcę nadanymi, nie może być pobrana cena wyższa od ceny ustalonej w taksie dla tego samego środka pod nazwą naukową lub przyjętą w Farmakopei Polskiej (wydanie II z 1937 r.), lub też określającą jego skład podług załącznika Nr 3 *) do niniejszego rozporządzenia.

(2) Za środki lecznicze o nazwach, dowolnie im przez wytwórcę nadanych, może być pobrana cena w taksie dla nich ustalona wówczas tylko, kiedy kupujący w odręcznej sprzedaży żąda preparatu oryginalnego bądź gdy lekarz uzupełni receptę dodaniem, obok nazwy środka leczniczego, nazwiska (firmy) wytwórcy lub słowa „oryginalny“ (w skróceniu „orig.“); wtedy apteka jest obowiązana wydać żądany środek oryginalny.

§ 13. (1) Za środki lecznicze i opatrunkowe, wydawane na koszt instytucyj rządowych i samorządu terytorialnego oraz dla osób objętych państwową pomocą lekarską, z przepisu lekarzy tej pomocy, apteki powinny pobierać ceny zniżone, uzyskane przez potrącenie od norm ogólnie obowiązujących w chwili wydania tych środków następującego opustu: a) od lekarstw przepisanych w formie recepty 25%, b) od środków leczniczych przepisanych nie w formie recepty (sprzedaż odręczna) i od specyfików oraz od środków opatrunkowych — 10%.

(2) Jeżeli lekarz nie poda w przepisie wielkości opakowania lub ilości zawartej w opakowaniu albo rozmiaru środka opatrunkowego, wówczas środki lecznicze i opatrunkowe, przepisane na koszt instytucyj i osób wymienionych w ust. (1), należy wydawać w najmniejszym istniejącym opakowaniu lub rozmiarze.

(3) Obowiązek pobierania cen zniżonych w sposób podany w ust. (1), ciąży na aptece jedynie wtedy, gdy należność za pobierane lekarstwa jest uiszczona przy ich odbiorze lub w ciągu 30 dni od daty złożenia rachunku.

§ 14. (1) Za środki lecznicze, wymienione w załączniku Nr 4*), a przeznaczone do przepisywania przez lekarzy dla ubogich chorych, apteki pobierają ceny oznaczone w tym załączniku.

(2) Środki lecznicze wymienione w ust. (1) lekarze mogą zapisywać tylko w przypadkach udzielania pomocy lekarskiej ubogim bezpłatnie lub na warunkach ulgowych, gdy nabycie

*) Załączników nie przedrukowano.

*) Załączników nie przedrukowano.

lekarstwa przez chorego po cenie normalnej jest w danej chwili rzeczywistą trudnością.

(3) Oprócz danych, określonych w § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1930 r. o wydawaniu z aptek środków lekarskich (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 6, poz. 30), recepty, przepisywane według wykazu wymienionego w ust. (1), powinny zawierać w nagłówku napis „pharmacopea pro paupere" oraz dokładny adres chorego.

§ 15. Do proszków należy używać tylko kapsułek samoistnie otwierających się.

§ 16. Ceny specyfików farmaceutycznych, znajdujących się w obrocie w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, ustalone według przepisu § 9 ust. (1), powinny być w ciągu 30 dni od tej daty przedłożone Ministrowi Opieki Społecznej do zatwierdzenia.

§ 17. Kto wykracza przeciw przepisom rozporządzenia niniejszego, podlega karze przewidzianej w ustawach obowiązujących.

§ 18. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. o określeniu cen aptecznych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 522).

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 6 sierpnia Nr 178 Rok 1938

Poz. 324. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 325. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 326. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 327. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 328. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 329. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 330. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 331. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 332. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

z 8 sierpnia Nr 179 Rok 1938

Poz. 333. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 2 sierpnia 1938 r. w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii III 4% państwowej renty złotej.

Poz. 334. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 30 lipca 1938 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 9 sierpnia Nr 180 Rok 1938

Poz. 335. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 4 sierpnia 1938 r. w sprawie umorzenia I raty $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r.

z 10 sierpnia Nr 181 Rok 1938

Poz. 336. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 337. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 338. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 339. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 11 sierpnia Nr 182 Rok 1938

Poz. 340. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 341. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 12 sierpnia Nr 183 Rok 1938

Poz. 342. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 343. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 344. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 345. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 13 sierpnia Nr 184 Rok 1938

Poz. 346. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 sierpnia 1938 r. w sprawie zatwierdzenia taryfy składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych w rolnictwie i leśnictwie.

z 16 sierpnia Nr 185 Rok 1938

Poz. 347. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 348. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 349. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 350. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 sierpnia 1938 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz raków żywych słodkowodnych oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.